

NU-MI PLAC ZILELE DE LUNI

A AAAAAAAAAAAAA!

Pe lumea asta există multe sunete îngrozitoare. Unghiile care zgârie pe tablă, mama care cântă sub duș melodia de la emisiunea *Match of the Day*, sunetul fals al cimpoiului, de fapt, orice sunet al cimpoiului, nu doar când falsează. Dar nimic nu este mai groaznic decât sunetul alarmei ceasului când sună luna, dimineața devreme.

— De ce dimineața este întotdeauna atât de devreme? mormăi Joe, înainte de a încerca să apuce ceasul deșteptător, apoi să-l scape și să cadă din pat.

Nu era ceva ieșit din comun pentru Joe. Cădea adesea, chiar când nu era cazul să cadă. Era unul dintre cei mai mari împiedicați în viață. Cădea în cameră și mai cădea o dată și afară. Reușea chiar ceva aproape imposibil, să cadă în sus, ceea ce, dați-mi voie să vă spun, nu e ispravă ușoară. Viața lui Joe era o luptă permanentă cu gravitatea, una în care gravitatea deținea controlul.

Se ridică de pe podeaua dormitorului și se apucă să se îmbrace, fără să deschidă ochii. Era o șmecherie cu care încerca să-și tragă pe sfoară capul încă adormit, spunându-i că era încă în pat. Inconvenientul era că asta făcea să fie într-adevăr foarte complicat să-și tragă pantalonii. Până acum, a îmbrăca lenjeria de corp cu ochii închiși însemna aproape să trăiești periculos, așa cum se întâmpla în viața lui Joe.

Joe locuia într-o căsuță din Londra împreună cu mama lui. Tatăl dispăruse înainte ca Joe să se nască, și nu avea nici frați, nici surori. Momentul când era cât pe ce să aibă frați a fost când un motan maidanez de pe stradă venise anul trecut și rămase zece zile. În afară de domnul Tiddles, niciodată nu fuseseră decât ei doi. Mama lui Joe era paznic în parc, și asta însemna că-și petrecea cea mai mare parte a timpului asigurându-se că florile erau îngrijite și că niciun câine nu-și făcea nevoie unde n-ar fi trebuit.

Era o slujbă pe care o îndrăgea și lui Joe îi plăcea că muncea acolo. Casa lui Joe nu avea grădină, avea doar o curtică, genul de loc unde ți-ai juli genunchiul dacă ai cădea. Așa cum știți, era ceva ce lui Joe i se întâmpla des. Așa că întotdeauna a considerat parcul ca fiind grădina lui și a mamei. Când mama nu era în parc, îngrijind florile și strigând la proprietarii de câini, era în bucătărie și gătea. Asta era treaba ei. Făcea un popas la magazin și cumpăra saci de mâncare de care nimeni nu avea nevoie, pe care o folosea ca inspirație în bucătărie, încercând rețete extraordinar de ciudate cu care să-l tortureze... vreau să spun să-l impresioneze pe Joe. El știa că așa mergeau lucrurile, pentru că banii erau uneori puțini, dar asta însemna că ora mesei nu era niciodată plictisitoare – adică, cine putea uita salata de brânză cu sos de ceapă, sau prunele cu pesmet tandoori¹? În afară de foarte ciudatele feluri de mâncare, viața lui Joe era cât se poate de banală. Mai puțin...

TÂÂÂÂÂÂR!

Chiar atunci se auzi țârâitul soneriei de la intrare.

— LĂSAȚI-MĂ SĂ INTRU, E O URGENȚĂ!
răsună strigătul disperat de dincolo de ușă.

¹ Tandoori sunt mâncăruri tradiționale indiene, al căror nume vine de la cuptorul special în care se gătesc (tandoor).

Mama lui Joe deschise ușa și dădu de Ajay, cel mai bun prieten al lui Joe, mai mare decât el.

— Ce s-a întâmplat, Ajay? întrebă mama lui Joe, părând cuprinsă de panică.

— Mi-a mirosit a faimosul dumneavoastră ceai proaspăt și pâine prăjită cu gem de rubarbă, doamnă P, și mi-ar prinde bine!

Ajay rânji și mișcă din sprânceană în sus și-n jos.

Ajay era singura persoană din lume care găsea mâncarea mamei lui Joe nu numai comestibilă, ba chiar plăcută. Pe de altă parte, Ajay mâncase o dată, la geografie, un deget de ceară din ureche pentru un pariu, așa că mi se pare cinstit să spun că probabil nu are cele mai rafinate gusturi.

— Oh, Ajay, mama ta nu-ți dă să mănânci? întrebă mama lui Joe, dându-și ochii peste cap.

Dar era foarte obișnuită cu stomacul fără fund al lui Ajay.

— Micul dejun este masa cea mai importantă din zi, doamnă P, de asta fac toate eforturile să mănânc cât de mult se poate. Ați făcut plăcinte cu carne de porc?

Ajay rânji, strecurându-se pe lângă ea, mergând ținut spre masa cu micul dejun.

— Știi că nu-mi plac lucrurile alea, Ajay! spuse mama, dând din cap.

— Cred că aici e jeleu – îmi face greață!

Ajay și Joe erau prieteni încă de când mergeau la grădiniță, când descoperiseră că erau născuți în aceeași zi. Și, dați-mi voie să vă spun, atunci când ai trei ani, astfel de lucruri te izbesc în moalele capului, căci asta înseamnă foarte clar că sunteți sortiți să fiți cei mai buni prieteni pe viață. Dacă nu ar fi fost Ajay, școala n-ar fi fost altceva decât o fabrică de plictiseală. Ajay era genul de băiat care reușea să facă cele mai nesărate, cele mai triste lucruri din viață să pară o glumă. Avea

întotdeauna o schemă, întotdeauna punea ceva la cale ca să-l facă pe profesor să râdă. Sau încerca să-și imagineze cum vor ajunge amândoi milionari până marțea viitoare. Planurile îl includeau aproape întotdeauna pe Joe și aproape niciodată nu aveau sorti de izbândă – mă rog, asta însă nu mai era atât de amuzant.

Ajay era pe punctul de a se delecta cu ceaiul și pâinea prăjită de pe care picura dulceață de rubarbă acrișoară, când se auzi un pocnet surd care venea de la cutia de scrisori și un plic maro, care părea important, ateriză pe preș.

— Puțin cam devreme pentru poștă, nu-i așa? spuse mama. O, scrie că e o livrare specială!

Îl deschise și desfăcu scrisoarea.

Joe înțelesese imediat că ceva nu era în regulă. După fața mamei.

— Ce s-a întâmplat, mamă? întrebă Joe.

— Da, doamnă P, ce s-a întâmplat? repetă și Ajay.

— E vorba despre parc... Îl închid.

Pentru o clipă, nimeni n-a scos o vorbă. Joe și Ajay se uitară unul la altul, apoi din nou la mama lui Joe. Avea fața palidă, gura căscată. Se holba la scrisoare, cu ochi umezi, gata să izbucnească în lacrimi.

— Să închidă parcul!? se înfurie Joe. Nu pot s-o facă, este... este un parc!

— Exact, toată lumea îndrăgește locul ăla! se băgă și Ajay în vorbă.

— Băieți, plecați la școală, altfel o să întârziați..., spuse mama, cu vocea tremurând.

— Dar ce e de făcut...? începu Joe.

— Lasă asta în seama mea, nu vreau să-ți faci griji.

Mama încercă să zâmbească, dar avea ochii triști. Încerca să-l liniștească pe Joe, dar nu reușea. El știa că mama lui avea nevoie de o slujbă – cum altfel mai spera să pună pe masă spaghetele dulci-acrișoare?

— Nu te îngrijora, mamă, o să... o să mă gândesc eu la ceva.

Mama lui Joe dădu din cap, întorcându-se ca să-și șteargă ochii.

Joe și Ajay își luară ghiozdanele și, deși nu voiau, se îndreptară spre ușă. Niciunul din ei nu vorbea nimic și așa, aduși de spate, păreau niște bătrâni.

— Ești bine, amice? întrebă Ajay, rupând tăcerea.

— Nu știu... Nu-mi vine să cred că o să închidă parcul. Mă întreb de ce? spuse Joe, fără să-i vină să creadă.

— Nu știu, ridică din umeri Ajay. Dar știu pe cineva care ar putea să știe, zise el, arătând mai încolo, pe stradă.

După ce trecuseră de colțul străzii lui Joe, zăriră în depărtare un bărbat. A avea o scară și o cutie cu unelte și era ocupat să bată în cuie, pe poarta parcului, un panou. Asta îl înfurie grozav pe Joe. Dacă mama ar fi fost aici, i-ar fi arătat ea lui – nimeni nu bate nimic fără să-i spună ei mai întâi!

— Hei! strigă Ajay, ce faci acolo?

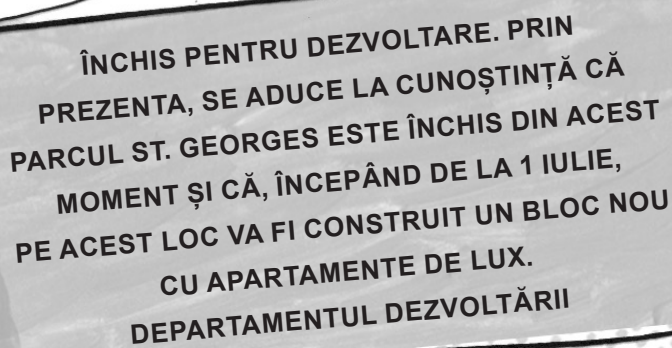
Joe citi panoul: „Închis pentru dezvoltare“.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Joe. De ce ați închis parcul?

Omul se opri din treabă și ridică din umeri.

— Mie nu mi-au zis nimic – eu sunt doar tipul care bate anunțul în cuie.

Joe citi ce scria pe panou.

ÎNCHIS PENTRU DEZVOLTARE. PRIN
PREZENTA, SE ADUCE LA CUNOȘTINȚĂ CĂ
PARCUL ST. GEORGES ESTE ÎNCHIS DIN ACEST
MOMENT ȘI CĂ, ÎNCEPÂND DE LA 1 IULIE,
PE ACEST LOC VA FI CONSTRUIT UN BLOC NOU
CU APARTAMENTE DE LUX.
DEPARTAMENTUL DEZVOLTĂRII

Sub anunț se afla schița unei clădiri elegante, înaltă, din sticlă. Mai erau și niște fotografii ale unor oameni zâmbitori care beau cafea afară. Joe și Ajay priviră prin porțile parcului, unde deja se vedeau agi-tându-se muncitorii, gata să distrugă terenul de joacă.

— Țsta nu este decât începutul, mormăi Joe, stăpânindu-și lacrimile.

Aici era locul unde el și Ajay își petreceau timpul, unde aveau obiceiul să pună la cale felul în care vor deveni ultrabogați și să plănuiască ce vor face dacă lumea va fi cucerită de zombi. Aici era locul unde Joe și Ajay obișnuiau să joace fotbal – sau mai degrabă unde Ajay lovea mingea și Joe încerca să ajungă cât mai departe înainte să fie lovit în față. Și acum avea să fie transformat într-un bloc! De ce nimeni nu împie-dica acest lucru?

— Alo, alo, vă pot ajuta cu ceva?

Joe se întoarse și văzu un polițist care stătea în picioare lângă panou și se uita în jos, spre Joe și Ajay.

— Da! spuse Joe cu respirația tăiată. Opriți-l pe omul ăsta să închidă parcul!

— Da, domnule ofițer, repetă și Ajay, arestați-l!

— Ce? sări omul cu ciocanul. *Ce am făcut?!*

— Închizi parcul! urlă Ajay la el.

— Ți-am mai spus, eu nu sunt decât tipul care trebuie să bată în cuie, eu nu închid nimic!

Chiar atunci trecu în goană o escortă de polițiști pe motociclete, mergând cu toată viteza, cu sirenele urlând și luminile clipind. Era ca într-un film, numai că se întâmpla pe strada lor.

— Asta ce dracu' mai e? spuse omul cu scara, mai degrabă speriat să nu cadă decât nemulțumit.

— Ooo! făcu Ajay, holbându-se la convoiul de lumini sclipitoare, albastre și la sirene. Crezi că a fost spartă o bancă? Sau poate au aterizat extraterestrii?

— Oh, sper să fie o invazie a extraterestrilor! spuse Joe. Pentru o chestie ca asta, singur avem o zi liberă de la școală.

— E prim-ministrul, spuse polițistul. Astăzi vine în vizită aici și sunt doar eu de pază.

— Vrei să spui că nu ești aici ca să-i oprești să închidă parcul? întrebă Joe.

— O, nu, după cât se pare, parcul e închis, spuse el, privind panoul. Din păcate, când eram copil, obișnuiam să mă joc aici.

— Unde merge în vizită prim-ministrul? întrebă Joe.

— La școală, cred... Da, sigur, la școală!

